

„Knoxi.“ Překvapením vykulila oči a moje jméno dořekla s tím svým roztomilým zaškobrtnutím, ze kterého mě pokaždé zalechtalo v břiše.

„Harper,“ odpověděl jsem a nějak se mi povedlo to slovo zformulovat, aniž bych si překousl jazyk.

„Já... nevěděla jsem, že jsi tady.“ Dlouhé světlé vlasy měla vyčesané do jakéhosi jemného účesu, který si vyloženě říkal o to, abych do něj zajel rukama, a šaty bez ramínek – ve stejně modrozelené barvě, jakou měly její oči – cestou k zemi zvýrazňovaly každou křivku.

Harper už nebyla ta malá holčička, co za námi běhala k hasičské stanici, když jsme vyrůstali. Ted' jí bylo osmnáct. Byla dospělá žena, chystající se na maturitní ples.

A taky mladší sestra mého nejlepšího kamaráda.

Mladší sestra. Přesně takhle bych o ní měl přemýšlet, vzhledem k tomu, že jsem v tomhle domě strávil většinu svého dospívání, ale když jsem sledoval, jak se jí při každém nádechu zvedá hrud', moje myšlenky byly všechno jiné, jenom ne bratrské. Měla plné a lesklé rty, dokonalou pleť a neskutečně dlouhé řasy. Za poslední rok se změnila z krásné – a krásná byla vždycky – na... nádhernou. *Fakt* zatraceně nádhernou.

Zíral jsem na ni.

Promluv, sakra.

„Právě jsem se vrátil. Přijel jsem s Rykerem.“ Položil jsem kytku i limonády na kuchyňský pult, opřel se o něj a vychutnával si pohled na ni.

Neuvědomoval jsem si, jak na mě celou dobu působila. Vlastně ne, to bych lhal, věděl jsem o tom moc dobře, ale držel jsem se od Harper dál ze tří důvodů. První byl ten, že jsem si nemohl dovolit naštvat Rykera – on a náš nejlepší kamarád Bash byli jediná rodina, která mi kromě babičky zůstala. A druhý? Můj seznam

společenských a právních prohřešků v tomhle městě byl dlouhý asi tak milion kilometrů a jasně dokazoval, že nejsem ani zdaleka dost dobrý na to, abych pro ni byl cokoli jiného než kamarád. No a ten třetí důvod? Měl jsem v plánu stát se profesionálním hasičem, jako byli naši tátové – a jako už byl Bash – a s tímhle životem nechtěla mít Harper nic společného.

Nemůžu říct, že bych jí to zazlíval. Od požáru na hoře Legacy, při kterém lehlo naše město popelem, uplynuly teprve čtyři roky.

„Jasně.“ Nejistě se usmála a potřásla hlavou. „Tedy, já věděla, že jsi zpátky, nevěděla jsem jenom, že jsi v našem domě.“ Zavravorala a tváře jí zrůžověly. „Ne snad, že bys tu být neměl. Samozřejmě že měl. Vlastně jsi tu vždycky bydlel a jsi tu pokaždé vítaný, to přece víš. Sakra, vždyť máš klíče. Jen jsem si neuvědomila, že... no prostě, že jsi tady.“ Skončila se svým blábolením a sepjala před sebou ruce.

Bože, jak mi chyběla! Nemělo smysl bránit se úsměvu. Tohle jsem na ní zbožňoval, to její blábolení. Všichni ostatní lidé z našeho malého rodného městečka Legacy v Coloradu ji měli za pohodovou, sebevědomou, silnou osobnost. Jakmile jsme se ale k sobě přiblížili na tři metry, znervózněla. Musel jsem si příznat, že mi bylo příjemné uvádět do rozpaků krásku z naší malé party. V polovině případů jsem si s ní pohrával jen proto, abych ji vyvedl z míry. Patřila mi způsobem jako nikdo jiný. Mohl jsem ji popichovat, rozčilovat, ochraňovat, a dokonce i zbožňovat... ale nikdy jsem se jí nesměl ani dotknout.

„Hrozně ti to sluší.“

„Díky.“ Přejela dlaněmi po vysokém pasu šatů, zdobeném blýskavými kamínky, aby si je urovnala na bocích. „Dneska večer mám ples.“